

Titlu original (fr.): L'auberge des coeurs captifs

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
HURLEY, ANN

Motelul îndrăgostiților / Ann Hurley

Traducător: Ion Geicu

București: Editura și Tipografia Alcris, 2022.

ISBN 978-606-736-511-5

I. Aurelian Micu (Editor)

II. Alexandra Piripitsis (Redactor)

821.111. 31=135.1

Colecția „ROMANTIC “

ANN HURLEY

Motelul îndrăgostiților

Traducerea și adaptarea în limba română de:

ION GEICU

Editura și Tipografia

ALCRIS

EDITURA ALCRIS,
vă recomandă ultimele apariții din
colecția "ROMANTIC":

1131	Carole Mortimer	-Atracție predestinată
1132	Anna Moines	-Prezența trecutului
1133	Angela Wells	-Crini și trandafiri
1134	Jenna Lynn	-Aventură pe mare
1135	Anna Moines	-Șansa vieții
1136	Diana Matheus	-Altă femeie
1137	Lisa Plumley	-Iubirea regăsită
1138	Anna Moines	-Cele două iubiri
1139	Elaine Robinson	-Căsătoria nu a avut loc
1140	Elisabeth Duke	-Exilatul
1141	Suzanne McMinn	-Anotimpul regăsirii
1142	Charlotte Lamb	-Ritualul posedării
1143	Mary Burchell	-Două iubiri trecătoare
1144	Pamela Toth	-Așteptare răsplătită
1145	Leslie Lafoy	-Vacanță prelungită
1146	Anna Moines	-Regrete tardive
1147	Jean Saunders	-Jurnalul Ninei
1148	Margaret Way	-Lebăda albă
1149	Mary Irwin	-În noaptea africană
1150	Kate Walker	Tinerete ratată?
1151	Annabel Jones	-Fotomodel de conjunctură
1152	Ann Josephson	-Întoarcerea acasă
1153	Anna Moines	-Greșelile nu iartă
1154	Linda Miller	-Sirena cu ochii de aur

Capitolul 1

Bărbatul care stătea în fața Cristinei avea o înfățișare mai curând neliniștitoare. Îmbrăcat cu niște blugi slinoși și încălțat cu cizme vechi pline de praf, arbora o barbă nerasă de câteva zile, iar părul lui negru, încâlcit și prea lung, avea mare nevoie de un pieptene!

Și totuși, reflectă tânăra femeie, necunoscutul avea un fizic destul de impresionant. Foarte înalt, cu umeri lați și brațe musculoase ieșind din mânecile suflecate ale cămășii, iradia o forță virilă pe care nici măcar ținuta lui neglijentă nu reușea s-o ascundă...

Oare ce căuta acest individ în micul și frumosul motel ținut de Cristina? Un motel situat în mijlocul unei văi îndepărtate din munții Pennsylvaniei și a cărui atracție principală era să primească tineri căsătoriți în luna de miere sau perechi de îndrăgostiți sărbătorindu-și aniversarea căsătoriei...

De altfel, numele motelului făcea cunoscut cu claritate specificul lui: „Motelul îndrăgostiților!”. Ori, necunoscutul aflat în momentul acesta în fața Cristinei, n-avea nimic dintr-un îndrăgostit, nici dintr-un proaspăt căsătorit în căutarea unui cuib al dragostei pentru perechea lui. Părea mai curând un călător rătăcit care se oprișe la prima casă întâlnită în drumul lui. Numai dacă – supoziție neliniștitoare – nu era pur și simplu un răufăcător în căutare de pradă...

În momentul când se gândea la asta, Cristina surprinse privirea pătrunzătoare a bărbatului fixată asupra ei și nu-și putu stăpâni un fior. Necunoscutul avea ochi negri foarte strălucitori, a căror expresie ironică și hotărâtă îi aminti privirea unui jefuitor de femei singure, văzută de curând într-un serial polițist. Brr! Era oare posibil ca acest bărbat străin să nu fi intrat aici decât cu singurul scop s-o fure sau... chiar mai rău?

În timp ce Cristina se lăsă cuprinsă de o spaimă irațională, necunoscutul își puse brusc mâinile murdare pe biroul de lemn lustruit.

– Foarte agreabil, micul duminical motel! remarcă el cu o frumoasă voce gravă de bariton.

Puțin mai liniștită de căldura acestui timbru bărbătesc, Cristina își regăsi instinctiv amabilitatea de gazdă.

– Mulțumesc, domnule. Cu ce vă pot fi de folos?

– Ei bine, aș vrea o cameră pentru la noapte. Dacă, bineînțeles, v-a rămas una liberă.

Inima Cristinei începu să bată mai repede. Trebuia oare să accepte găzduirea unui client atât de dubios? Din prudență, putea oricând să pretindă că motelul era plin...

Dar ar fi însemnat să mintă. Ori Cristina, datorită educației ei, detesta minciuna. De aceea, se resemnă să spună:

– Mi-a rămas o cameră la mansardă, destul de mică...

Această cameră era într-adevăr mică. Mai mult, cu pereții ei lambrisati vopsiți în roz pal, cu perdelele albe din bumbac înflorat și balconușul care dădea spre grădină, degaja o atmosferă romantică foarte nepotrivită cu aspectul hirsut și neglijent al „clientului” aflat în fața Cristinei.

„Numai de-ar refuza!” își spuse ea. Din păcate, departe de a fi speriat la gândul de a locui într-o cameră mică, bărbatul păru să accepte cu ușurință ideea.

– Asta îmi va conveni foarte bine, afirmă el cu un zâmbet blajin.

Nerenunțând să-l descurajeze pe acest client nu prea plăcut, Cristina îi întinse o foaie de hârtie unde se aflau menționate prețurile camerelor și al meniului. Tarife destul de ridicate. Căci „Motelul îndrăgostiților” aparținea categoriei de lux și practica prețuri scumpe, rezervate unei clientele cu dare de mână sau puțin economie. Cristina spera că necunoscutul, speriat de tarife, va sfârși prin a-i cere adresa celui mai apropiat motel...

Din nefericire, nu se întâmplă așa. După ce aruncă o scurtă privire asupra hârtiei, el o puse pe birou și zâmbi gazdei lui.

– În regulă, se mulțumi el să spună, cu un aer dezinvolt.

Înăbușindu-și un suspin de dezamăgire, Cristina îi prezentă atunci un formular. Bărbatul începu să-l completeze. Avea un scris mare, energic, foarte citet, și tânăra femeie, mistuită de curiozitate, nu se putu împiedica să-l descifreze pe măsură ce completa formularul.

Numele: Jack Millard. Modul de plată: carte de credit.

Când termină de scris acest ultim cuvânt, bărbatul ridică deodată capul.

– Iartă-mă, zise el. Trebuie să mă întorc la camionetă să-mi iau cartea de credit.

Cu un pas uimitor de suplu, merse spre ușa de intrare și ieși pe mica esplanadă care servea drept parching pentru clienții motelului. Cristina, în acest timp, nu se putu opri de a-l urmări cu privirea. Acest Jack Millard, în pofida îmbrăcăminții murdare, nu era lipsit de distincție și ea se surprinse gândind că, odată îmbăiat și bărbierit, trebuia să arate absolut prezentabil...

Întors la biroul recepției, bărbatul îi întinse Cristinei o carte de credit pe care o scoase dintr-o pungă obișnuită de plastic. Era o carte de credit „Gold”!

Cuprinsă din nou de neîncredere, Cristina întoarse cartea de credit pe toate fețele, apoi o pipăi. Dacă o furase? Desigur, documentul era pe numele de Jack Millard... Dar bărbatul

putea foarte bine să fi împrumutat identitatea celui căruia îi furase cartea de credit. Și în acest caz, Cristina nu-și va recupera niciodată banii!

Copleșită fără voia ei de o teamă crescândă, se refugie în practica ei profesională și puse mașinal pretinsului Jack Millard întrebările pe care le punea în mod obișnuit fiecărui nou-venit.

– Iei cina la motel, seara asta?

– Da, răspunse Jack.

– Bine. Ora mesei este fixată la opt. Este vorba de un meniu compus din șapte feluri de mâncare.

Ochii lui Jack se măriră cu o expresie amuzată.

– Ai spus șapte feluri?

– Da, confirmă ea cu aerul cel mai serios. Gastronomica este una din specialitățile „Motelului îndrăgostiților”.

Foarte bine. Dar... până să pot savura acest meniu pantagruelic, ar fi posibil să primesc o bere și un sandviș?

– Bineînțeles. Dorești să ți se aducă în cameră?

– Da, te rog.

– S-a făcut. Ca să ajungi în cameră, treci prin grădină și urcă mica scară de lemn pe care o vei găsi afară, în stânga. Numele camerei este scris pe ușă: Cuibul.

– ... Cum?

– Cuibul. Am numit-o astfel pentru că este cea mai mică, dar și cea mai intimă dintre camerele noastre.

Jack făcu o grimasă cu un zâmbet ușor ironic, dar nu făcu nici un comentariu și luă dubioasa pungă de plastic.

– La drum spre cuib! exclamă el.

Cristina îl privi îndepărtându-se cu un aer gânditor. Acest bărbat, trebuia să recunoască, o tulbura mai mult decât se cuvenea! Și era pentru prima dată de mult timp că i se întâmpla așa ceva...

– Căci tânăra femeie, părăsită de soțul ei după șaisprezece ani de căsătorie, nu mai voia să audă vorbindu-se despre bărbați! Ceea ce, de altfel, o întrista profund pe sora ei Anne-Marie.

– Știu, îi repeta aceasta, că Peter te-a decepționat îngrozitor plecând cu secretara lui... Dar acesta este oare un motiv să-ți petreci restul vieții ca o călugăriță? Ești încă tânără, frumoasă și dezirabilă. Capabilă să inspiri dragoste unui bărbat onest, care să te facă fericită...

Dragostea! se gândea Cristina în derâdere. Căsătorită foarte tânără, crezuse în dragoste din toate puterile ei. Dar după trădarea lui Peter, plânsese atât de mult încât nu mai voia să-și asume riscul de-a fi decepționată a doua oară. De aceea, trăia singură de aproape șase ani... și nu se descurca mai rău. Chiar dacă adeseori clientela de tineri căsătoriți îi reamintea puterea nepieritoare a dragostei, nu simțea din acest motiv nici amărăciune, nici frustrare. La patruzeci și doi de ani, se considera prea bătrână pentru a se îndrăgosti din nou și să riște să compromită fragilul echilibru pe care-l regăsise atât de greu după divorțul ei.

Cu toate acestea, când îi explica asta fiicei sale, Dana, tânăra reacționa în același fel ca mătușa ei.

– N-ai dreptate, mamă! Te găsesc încă foarte atrăgătoare și dacă ți-ai da puțină osteneală să fii nițel mai cochetă, toți bărbații ar fi la picioarele tale!

Neîncrezătoare, Cristina ridica din umeri. Dana, cu inocența celor douăzeci și unu de ani ai ei, nu știa nimic despre durerile pe care le rezervă viața. Ea credea în marea iubire cum credea în florile care înfloresc în fiecare primăvară. Și ea era departe de a bănuși că o decepție în dragoste, când rănea adânc, putea să facă neroditor pământul cel mai fertil...

De fapt, pe unde umbla drăguța de Dana? După întoarcerea acasă, ca în fiecare week-end, avea obiceiul s-o ajute pe mama ei la treburile motelului. În această seară, totuși, nu se găsea nici în bucătărie, nici în camera cu lenjerie, și Cristina se resemnă să pregătească ea însăși sandvișul comandat de domnul Millard.

Dar în timp ce-l pune pe o tavă împreună cu o sticlă de bere și un pahar, sună telefonul și ea se grăbi să se ducă să răspundă.

Era Anne-Marie, care telefona din California. Plângând, începu să povestească printre sughițuri și suspine ultima prostie făcută de Jason, fiul ei de treisprezece ani.

Cristina își ascultă sora cu răbdare, dar și cu iritare. Știa că surorii ei îi plăcea să se lamenteze și, în acest scop, dramatiza în mod inconștient cele mai mici neplăceri, în special cele pe care le îndura de la insuportabilul ei fiu! Și Cristina, cu

trecerea anilor, se obișnuise să nu se agite niciodată la relatările cu care o sâcăia sora ei, mulțumindu-se s-o asculte și s-o compătimească.

Când Anne-Marie consimți, în sfârșit, să închidă telefonul, Cristina își relua liniștită activitățile de unde le lăsase. În cazul de față, luă tava cu berea și sandvișul și urcă s-o ducă la Cuib... Sau mai curând la bârlogul tulburătorului Jack Millard.

Îndată ce intră în cameră, o adiere de parfum de iasomie o întâmpină pe tână femeie. Jack nu se afla în cameră, dar un clipocit de apă provenind din sala de baie lăsa să se înțeleagă că se afla în cadă...

Traversând camera cu tava ei, pe care voia s-o pună pe o măsuță, Cristina putu să constate că ghicise corect: prin ușa larg deschisă a băii, zări într-adevăr, scufundat pe jumătate într-un ocean de spumă, corpul sculptural și bronzat al lui Jack Millard. Judecând după abundența spumei, trebuie să fi golit în cadă tot flaconul!

Tulburată fără voia ei la vederea acestui superb atlet, înconjurat de bule irizate, Cristina întoarse iute capul și, după ce lăsa tava pe măsuță, se pregăti să iasă din cameră. Dar nu avu timpul s-o facă, deoarece frumoasa voce profundă a lui Jack îi stopă elanul.

– Doamnă... așteaptă! Ești amabilă să-mi aduci berea aici, te rog? Mor de sete!

Surprinsă de această cerere puțin cam deplasată, Cristina totuși se supuse. Deoarece își însușise deviza hotelierilor:

„Clientul este rege.” De aceea, înăbușindu-și un suspin, intră în baie pentru a pune tava pe un taburet de lângă cadă.

– Mulțumesc foarte mult, murmură Jack cu căldură.

Luând sticla cu un gest lacom, bău direct din sticlă, apoi întoarse capul spre Cristina.

– Care este numele dumitale, doamnă? Dacă nu sunt indiscret...

Doamna Kinley, vru să-i răspundă. Dar în cele din urmă, de teamă să nu pară prea solemnă, consideră mai simplu să-i spună prenumele.

– Mă numesc Cristina.

– Cristina? repetă el. Este un nume frumos, distins, care ți se potrivește foarte bine.

Cristina își simți obraji îmbujorându-se. Privirea ei o întâlni pe cea a lui Jack și nu-și putu stăpâni un lung fior. Ochii negri ai acestui bărbat, presărați cu punctulețe aurii, iradiau un farmec fascinant. Se citea în ei inteligență, umor, fantezie. Și buzele lui nu erau cu nimic mai puțin seducătoare: cărnose, senzuale, vădeau o mare poftă de viață și o inclinare indiscutabilă de a se bucura de plăcerile vieții.

Învinovățindu-se pentru cursul pe care-l luau gândurile ei, Cristina simți că era timpul să părăsească această cameră de baie! De aceea, se îndreptă hotărâtă spre ușă.

Dar frumoasa voce de bariton o opri încă o dată.

– Unde pleci Cristina? Mai rămâi puțin cu mine. Compania dumitale este atât de plăcută!